

Зиновія СЛУЖИНСЬКА

ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА КИШАКЕВИЧА

5 грудня 1994 року на 83 році життя відійшов у вічність визначний лікар, засновник львівської школи фтизіатрів, великий український патріот, людина щирого серця і відкритої душі, гідний продовжувач славетного українського роду Володимир Кишакевич.

Народився він 12 квітня 1912 року в селі Бортятино Мостиського повіту Львівського воєводства в родині о. Миколи Кишакевича, пароха, та Олександри з Ільницьких.

Після ранньої смерті о. Миколи на плечі матері Олександри ліг важкий тягар виховання шістьох дітей. Кожному з них вона спромоглася дати гімназійну освіту.

Українці Перемишля довго пам'ятали її добрі дії на ниві українства.

І тим не менше, після закінчення гімназії Володимир, прагнучи зменшити тягар рідної матусі, виїжджає для продовження студій до Бельгії і поступає на навчання в Лювельський Міжнародний Католицький Університет.

Він був серед перших 50-ти українців, що приїхали до цього Університету, став серед перших 11-ти українців-випускників і єдиним, якого лишають при Університеті для наукової роботи.

В 1938 році Володимир Кишакевич здобуває ступінь кандидата природничих і медичних наук клініки внутрішніх хвороб, хірургії та акушерства. З 1930 року – доктор хірургії, терапії і акушерства. Його чекало велике майбуття. Але 1941 рік різко змінює його долю.

Після окупації німцями Галичини він повертається на Львівщину, де дістає призначення на посаду районного лікаря в м. Олесько. Тут він знайшов особисте щастя в особі Доброслави Дудик, з якою не розлучався до своїх останніх днів.

З 1944 року вся наукова і практична діяльність Володимира Кишакевича міцно пов'язалась зі Львовом. Та в літі 1944 року знову

був на роздоріжжі: чи залишатися у Львові, чи від'їжджати на Захід, як це робила майже вся західноукраїнська інтелігенція.

Високі професійні знання, робота у Лювельському університеті, досконале володіння англійською, німецькою і французькою мовами поза всіма сумнівами забезпечили б йому професійну перспективу. І все ж він залишається у Львові – разом з сім'єю, разом з матір'ю, разом з сестрами. Пізнає усі принади більшовицького «раю». Репресовано чоловіка старшої сестри адвоката Василя Кіцулу, постійно на допити викликають сестру Ольгу за зв'язки з націоналістами. Родина готувалась до найгіршого – вивезення у Сибір. Але несподівано Володимира Кишакевича призначають директором 2-го львівського тубдиспансеру.

Захоплення українською національно свідомою інтелігенцією у нової влади тривало недовго. У 1949 році Володимира Кишакевича звільняють з посади директора і дозволяють влаштуватися лише ординатором в НДІ туберкульозу. Згодом усувають і від наукової роботи, переводять до 2-ї обласної туберкульозної лікарні. Проте талант у Володимира Кишакевича, як кажуть, він від Бога. А кожна людина смертна і потребує лікарської допомоги. Навіть можновладці. Відтак почалося нове сходження Володимира Кишакевича: спочатку він завідуючий терапевтичним відділом, згодом заступник головного лікаря з медичної частини і, врешті, головний лікар обласної клінічної туберкульозної лікарні.

Від 1950 року Володимир Кишакевич – головний фтизіатр області, провідний спеціаліст у цій галузі в Україні. Організовує регулярну, щомісячну роботу обласної школи фтизіатрів.

Багато з її слухачів згодом стали докторами наук, професорами, але завжди вважали своїм науковим наставником Володимира Кишакевича. Він і сам міг би здобути найвищі радянські наукові ступені і звання, проте не склалося. Коли почалося «хрущовське» потепління і поверталися репресовані, він перший з лікарів подавав їм руку допомоги і як фахівець, і як людина. Не одного греко-католицького священника працевлаштував в лікарні, де був головним лікарем. Це було сприйнято як виклик владі, особливо після того, як прийняв на роботу єпископа Василя Величковського. Ведучого спеціаліста Володимира Кишакевича усувають з посади головного лікаря. Відтак він працює в обласній клінічній лікарні як заступник головного лікаря з медичної частини, а потім – як лікар-фтизіатр, консультант поліклініки НДІ туберкульозу. Завжди допомагав молоді, врятував здоров'я племінникові єпископа Величковського Омеляну

Волинцю, який в Дагестані заробив запалення легенів, а згодом захворів на туберкульоз, помагав багатьом іншим молодим і старим. З 1970 року на пенсії.

Життя і діяльність Володимира Кишакевича – приклад самовідданого служіння своєму народові, підтвердили одвічну істину несумісності особистості і більшовицької влади. І то, в чому йому відмовляла влада, а почасти і відбирала, він одержав з рук рідного народу, у колі своєї сім'ї, родини.

Він став народним лікарем. Двері його домівки завжди і у будь-який час були відкритими для всіх, хто потребував допомоги. І вона завжди була вчасною.

Володимир Кишакевич був високоосвіченою, надзвичайно шляхетною людиною, улюбленцем і опорою у родині. Він відійшов, залишивши у невітшному горі дружину Доброславу, доньку Ірину, зятя Юрія, внучку Марту, друзів, велику українську родину.

Пам'ять про Володимира Кишакевича назавжди залишиться у серцях невгамовним болем втрати широкого патріота, носія доброти та милосердя і любові до ближнього, а також визначного фахівця в царині боротьби з хворобою, яка і тепер збирає свій урожай в Україні серед живих.

Вічна пам'ять.